

Ted Hughes

Újszülött Csikó

*Tegnap még hiába kerested
Volna az égben vagy az ég alatt.*

*Aztán egyszer csak itt van – meleg
Hamu- és parázshalom, dédelgetik gyenge légáramok.*

*Hullócsillag az űrből – felizzott,
És kihunyt a szalmán.
Valami mozogni kezd a hamuban.
Mi úgy hívjuk, kiscsikó.*

*Kába még,
Azt sem tudja, hol van.
Párahályogos szeme mogorva falakat lát, és
egy ajtó derengését.
Ez lenne a világ?
Összezavarodik. Bénaságként hull rá.*

*Aztán összeszedi magát, hozzászokik lassan a dolgok
súlyához,
A szalmához, és az őt bökdöső, nagy lóhoz.*

*Kipiheni
A fény tiszta sokkját, és a kérdések üres
Kábulatát –
Mi történt? Mi vagyok?*

Füle tovább kérdez, óvatosan.

*De lábai már türelmetlenek,
Magukhoz tértek a hosszú semmittevésből,
És teli vannak ötletekkel, kísérletezgetve
Erre-arra mozognak,
Emelkedni próbálnak, gyors tanulók –*

És a csikó hirtelen feláll,

*Kinyújtóztatja tagjait – egy óriás
Tenyér tetőtől talpig végigsimítja
Tökéletesíti formáit, amíg kibogozza
Magát saját csomójából.*

Ingadozva

*Teszi meg az első lépéseket ezen a furcsa világon. Orra,
Ez a pelyhes-puha mágnes vonzza, bizonytalanul,
Anyjához. Kiderül, hogy a világ kellemes hely,
Hol óvják, és gondját viselik. Minden újabb érintéssel
Teljesebb lesz.*

*Majdnem kész ló válik belőle, hamarosan.
Nem vágyik másra, csak hogy Ló legyen,
Napról napra jobban alakítja a Lovat,
Amíg tökéletes Ló nem lesz belőle. Aztán a mennyei Ló
Kitör belőle, súlytalan, forgó lángcsóva,
Mit hirtelen szellőkések kavarnak,*

*Szemgolyótól sarokig felcsavarja
Egyetlen réműletben – mint a félelem
A villámlás mennydörgés között.*

*Nyakát ívben megfeszíti, habokból születő
Tengeri szörny,*

*Aztán átrúgja viharzó taraján az újholdat,
A teleholdat, és a fekete holdat.*

A Tyúk

*A Tyúk
A port imádja. Mindenhol Istent talál.
Ékszureire bukkan mindenütt.
És nem érdekli, mit
Gondol az ócskavas.*

*Repülni elfelejtett,
Mert boldognak értelmezte
Visszatérő álmát
A csattogó bárdokról, forró sütőkről,
És a gigáját nyiszáló, apró
Zsebkés pengéjéről.*

Szárnyát csattogtatja, lapos tojásgyűjtő kosarakat,
Hogy kifejezze megvetését
A folyton menekülő, k,
És az ég üres jövőtlenségében leledzők iránt.

Nemes, fáradhatatlan lábakkal kapirgál
A por kincses ládájában,
És kotyog egy mechanikus ébresztőóra ütemére
Amit a dalolás helyett választott,
Amikor a Teremtő
Különválasztotta a Munkásokat és az Énekeseket.

Szemét a jutalomra függeszti,
Miközben fejét istenfélőn oldalra
Billenti a legpraktikusabb szögben,
Ami feltárja számára,
Hogy a róka csak falusi babona,
Hogy tojásai rabszolgájává tették az embert,
És hogy a menny, minden fenyegetése ellenére,
Még nem szakadt le.

Emellett szigorú is. Tekintetében vadság – a vér
(Ez a gyengeség) nyomban megtoroltatik.
Az egyenesség kemény bronzszobra.
Nem kényezteti magát,
Legfeljebb egy kis szunyókálással, édes kis sziesztával,
Fél szeme csukva, elalvás előtt,
Felidézi a tárkony illatát.

Acsai Roland fordításai

Ted Hughes (1930–1998) az angol és a világirodalom egyik legnagyobb modern lírikusa. Anglia koszorús költője, Sylvia Plath férje. Versei elemi természetélménytől vibrálnak. Az amerikai költő, Robert Lowell „villámcsapás erejűeknek” nevezte alkotásait. Pilinszky János fordítója. Az itt közölt versek a *What is the truth?* című kötetéből valók, mely könyvben a szerző a farm körül élő állatok világát jeleníti meg. A fordítás egy magyar nyelvű Hughes-kötet számára készült, mely a költő válogatott verseit tartalmazza majd, és amit a Kalligram Kiadó tervez megjelentetni. (A ford.)